Divendres 33 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 19,45-48): En aquell temps, Jesús entrant en el temple, començà a expulsar els venedors, dient-los: «Està escrit: I serà la meva casa, casa d'oració. Però vosaltres n'heu fet cova de lladres».

I estava ensenyant cada dia en el temple. I els grans sacerdots i els escribes i els principals del poble buscaven com fer-lo perdre, i no trobaven el que havien de fer, perquè tot el poble, escoltant-lo, estava pendent d'ell».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I serà la meva casa, casa d'oració»

P. Josep LAPLANA OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, el gest de Jesús és profètic. Com els antics profetes, fa una acció simbòlica, plena de significat de cara al futur. En expulsar del temple els mercaders que hi venien les víctimes que havien de servir d'ofrenes i en evocar que «la casa de Déu serà casa d'oració» (Is 56,7), Jesús anunciava la nova situació que Ell venia a inaugurar, en la qual els sacrificis d'animals ja no hi tenien cabuda. Sant Joan definirà la nova relació cultual com una «adoració al Pare en Esperit i en veritat» (Jn 4,24). La figura ha de deixar pas a la realitat. Sant Tomàs d'Aquino deia poèticament: «Et antiquum documentum / novo cedat ritui» («Que el Testament Antic deixi lloc al Ritu Nou»).

El Ritu Nou és la paraula de Jesús. Per això, sant Lluc ha cosit a l'escena de la purificació del temple la presentació de Jesús predicant-hi cada dia. El culte nou se centra en la pregària i en l'audició de la Paraula de Déu. Però, en realitat, el centre del centre de la institució cristiana és la mateixa persona viva de Jesús, amb la seva carn oferta i amb la seva sang vessada en la creu i donades en l'Eucaristia. També sant Tomàs ho remarca bellament: «Recumbens cum fratribus (...) se dat suis manibus» («Assegut a la taula amb els germans (...) es dóna Ell mateix amb les seves pròpies mans»).

Al Nou Testament que Jesús inaugura no calen vedells ni venedors d'anyells. De la mateixa manera que «tot el poble, escoltant-lo, estava pendent d'ell» (Lc 19,48), nosaltres no hem d'anar al temple a immolar víctimes, sinó a rebre Jesús, el veritable anyell immolat una vegada per sempre per nosaltres (cf. He 7,27), i a unir la nostra vida a la seva.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Correu tots a l'una cap a Jesucrist com l'únic temple de Déu, com a l'únic altar: Ell és un, i procedint de l'únic Pare, ha romàs unit a Ell, i a Ell ha tornat en la unitat» (Sant Ignasi d'Antioquia)

- «El Temple amb el seu culte va quedar "enderrocat" en la crucifixió de Crist; en el seu lloc ara hi ha l'Arca de l'Aliança viva de Jesucrist crucificat i ressuscitat» (Benet XVI)

- «Jesús va pujar al temple com al lloc privilegiat del trobament amb Déu. El temple era per a Ell la casa del seu Pare (...). Després de la Resurrecció, els apòstols guardaven un respecte religiós envers el Temple» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 584)